

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 59/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť A. Č., N., zastúpenej advokátskou kanceláriou H., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 276/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2012 doručená sťažnosť A. Č. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 276/2010, správne má byť sp. zn. 2 Co 276/2011.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla:

«Porušovateľom základného práva sťažovateľa je všeobecný, vecne a miestne príslušný odvolací súd, konajúci vo veci, ktorým je Krajský súd v Bratislave...

V občiansko-právnom konaní vo veci žalobcov/navrhovateľov: 1.) I. C.,... 2.) J. C.,... 3.) J. C.,... 4.) M. C.,... 5.) A. C.,... 6.) E. C.,... 7.) A. Č.,... 8.) A. Č.,... 9.) Z. Č.,... 10.) A. Č.,... všetci zast. advokátskou kanceláriou H., s.r.o.... proti žalovaným/odporcom: 1.) SR - Ministerstvo spravodlivosti SR,...., 2.) SR - Ministerstvo vnútra SR,...., 3.) SR - Ministerstvo financií SR,...., 4.) SR - Ministerstvo hospodárstva SR,...., vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9C/102/2004, o náhradu škody, sťažovateľ podal dňa 23. apríla 2004 žalobu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (v zmysle § 18 a nasl. z. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom) o zaplatenie 2.060.000,- Sk (68.379,47 Eur) s príslušenstvom. ...

Po viac než šiestich rokoch nečinnosti Okresný súd Bratislava I, ako súd prvého stupňa konajúci vo veci, svojim rozsudkom zo dňa 25. mája 2010, č. k. 9C 102/2004 - 152, predmetný návrh zamietol a zároveň nepriznal odporcom náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil okrem iného tým, že predmetnú žalobu možno považovať za predčasne podanú a zároveň súd dospel k záveru, že v konaní neboli preukázané zákonné predpoklady zodpovednosti odporcov za škodu titulom nesprávneho úradného postupu a preto návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

Sťažovateľ podal proti vyššie uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa, dňa 24. júna 2010, včas odvolanie, v ktorom žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Po viac než pätnástich mesiacoch nečinnosti vydal Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, dňa 19. októbra 2011 rozsudok, č. k. 2Co 276/2010-198, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa. Odporcom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok odvolacieho súdu bol sťažovateľovi doručený dňa 25. novembra 2011.

Z uvedených skutočností vyplýva, že Okresný súd Bratislava I ako prvostupňový súd a následne Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd právoplatne rozhodli v predmetnom konaní po viac než siedmich rokoch a piatich mesiacoch, a to bez zavinenia na strane sťažovateľa, ostatných žalobcov alebo žalovaných. ...

Neodôvodnené prieťahy, ktorými sa konanie nezmyselne predĺžilo, a to najmä nečinnosťou Okresného súdu Bratislava I a následnou nečinnosťou Krajského súdu v Bratislave, viedli k porušeniu základného práva na prerokovanie veci sťažovateľa bez zbytočných prieťahov.

Nečinnosťou porušovateľa základného práva sťažovateľa vznikla sťažovateľovi ujma spôsobená bezdôvodným predlžovaním stavu právnej neistoty, kedy všeobecné súdy nedokázali právoplatne rozhodnúť sťažovateľovu vec v primeranej lehote. Treba zároveň prihliadnuť na fakt, že požadovaná náhrada škody predstavuje výšku finančných prostriedkov investovaných do tzv. „nebankových subjektov“, pričom tieto finančné prostriedky predstavovali dlhoročné úspory sťažovateľa...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

1. Základné právo sťažovateľa A. Č., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, bolo postupom Krajského súdu v Bratislave porušené.

2. A. Č. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 4.500,- EUR..., ktoré jej je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet advokátskej kancelárie H., s.r.o.,... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia... za poskytovanie právnych služieb) sťažovateľovi A. Č. v sume 323,49 EUR... na účet advokátskej kancelárie H, s.r.o.,... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 276/2010 (pod týmto číslom konania však prebieha celkom iný spor, v ktorom sťažovateľka nie je účastníčkou, z príloh k sťažnosti však vyplýva, že ide

o spor vedený pod sp. zn. 2 Co 276/2011), dochádza k porušovaniu jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu (*mutatis mutandis* II. ÚS 26/95).

Podľa zistenia ústavného súdu po odvolaní sťažovateľky proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I bol spis 18. júla 2011 postúpený na rozhodnutie krajskému súdu. Krajský súd rozhodol rozsudkom 19. októbra 2011, ktorý mu bolo doručený 25. novembra 2011. Krajský súd teda na vydanie rozhodnutia potreboval 3 mesiace. Obdobie troch mesiacov, v ktorých krajský súd rozhodol, nemožno podľa ústavného súdu v žiadnom prípade považovať za neprimerané.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti vecí sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Postup okresného súdu v danej veci sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa ústavného súdu teda neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, preto sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2012